

TRIBUNA LITERARĂ SI ARTISTICĂ

Un succes al artei dirijorale românești

Recent reîntors dintr-o călătorie în R.D.G., unde a dirijat două concerte al căror ecou a fost deosebit de favorabil, dirijorul Henry Selbing, artist emerit, a avut a-

Antologia literaturii italiene

de George Călinescu și Ramiro Ortiz

George Călinescu a fost, încolțit, cel mai distins discipol al lui Ramiro Ortiz, profesorul de limba și literatura italiană al Universității din București. El era cel mai bine dotat dintre studenții ortizieni mai vechi ca Emanoil Bucuță, Alex. Popescu-Telega, Alex. Marcu, Alex. Busuioceanu, Alexandrina Mititelu ș.a.

O LUCRARE PEA PUTIN CUNOSCUTĂ

ie cu Giacomo Leopardi. Și Nicolae Iorga de fapt se opriște tot la Leopardi, în „Istoria literaturilor romane în dezvoltarea și legăturile lor”. Studenta noastră, după ce se opriște cu biografiile și adnotările filologice la cap. X (Ariosto), reia în cap. XX pe Alessandro Manzoni, copiază primele două capitole din romanul I Promessi sposi, le comentează ușor, dar nu le traduce. (Nici nu e chiar așa de ușor: D. Tamescu, traducătorul primă parte, a avut o aspră critică, așa încât n-a mai continuat lucrarea, de jenă!) În traducere comentariile, ca și biografiile de interese sunt în număr de câteva sute de linii, erau luate tale quale din manualul lui Malagodi.

SIMION FLOREA Primăvara

Preludiu

Ce limpezime verde împrejur că-mi aud brațele zvierând în pășiri și cresc ca niciodată în ochere de zburătoare mari la echinox. De pretutindeni iarăși mă lovește un uitându-mi beat de clorofilă și iarăși sint un riu albastru cărui în maluri îi albece plecări și cercuri. Eu ca-ntr-o plăsmuire nouă cred în dumnezeul plantelor și-n sfîrcul acestor ploii-femele alăptînd.

TITUS ANDRONIC

Citadină

Rivna, mințile și-au dat mina și, însuflețind țărîna, Au suit-o pe schelele vredniciei. Burgului încercîntî In-au regenerat inima, fața — În locul amurgului, răsădînd dimineața... Așa, culegînd străluciri din soare, Din cer, și din flori toale, Cu stăruință și a toate stăpîni, Columne înaltă măiestror mîini.

E. CIOBANU

DON RAMIRO — DONA CLARA

Don Ramiro — dona Clara au numere comune la circ. La circuli mare, la circuli mic, la toate circulele. Don Ramiro și dona Clara au numere comune la trapez. La trapezul de sus, la cel de mijloc, la cel de jos. Mă rog, la toate trapezele. Don Ramiro — dona Clara sînt, firește, artiștii de circ. O dată sare dona Clara și o prinde don Ramiro, altă dată sare don Ramiro și îl prinde dona Clara. Iși cunosc mișcările, pulpele, țesele, respirația. Dona Clara are sub genunchiul stîng o cicatrice foarte personală, don Ramiro prezintă o proeminență osoasă pe o coastă. Accidente anonime, îară gloriose, și la unul și la celălalt.

Străzi în trăsura primăriei, cu pomii lăsați, sălind în dreapta și-n stînga mulțimea care își se reflectă în sticla lumurii a monoculului. O h de la circ?, se întrebau unul, nedumeriți de haina prea colorată a personajului, de mișcările lui suple care parcă se agățau de cer ca federa cînd saltau, cînd binevoiau să salute. Prin piețe zimborii cu urechi de linie din saie negurilor care-și plecau capetele pînă-n pămînt, „E spaniol!”, își ziceau. „Am văzut pe pieptul lui tricolorul Spaniei”. Ves-

personaj ridică în aer o mînd albă ca un lanțon de pace și trei minute le zîmbi la lei de alb, urmărind-o pe dona Clara cu o privire stăruitoare. La un moment dat, își arunca garofla roșie de la butoniera și lelema o prinse între două degete ca pe o fl-gară, ducînd-o cu un get lărd echivoc la gură. Mulțimea urla: — Ura! Trăiască Spania! Trăiască ambasadorul! Ca să-l iasă pe plac străinului poate, ori numai fiindcă Spania era așa de departe și prin felul așa se apropiau și ei puțin de ea. Omul cu decorațiile sopti ce va urechea primarului și aruncă în aer câteva bezele. Le cerea strada, dar el, în ghînd, i le trimise acrobatei, fiindcă era alit

Și un cor alb de copii le cînta luturor: — Do-re-mi și la și sol — Muri ca un spaniol... Înepură să-i vîjșie urechile. Privi cu ochi rîdeșcași mulțimea. Îi văzu pe străin ridicîndu-se în picioare și răspunzînd ovafurilor cu degetele mîinii împraștiate pe inimă: „Mă credeași pe mine spaniol, ambasadorul asta idiot. Atunci cum își permite? El nu știe că la noi la Sevilla mai ales...”. Zări pe ziduri atîșele cu cei doi liliaci înălțați deasupra crucilor negre, cu tregadori stropiți de sînge. Și copiii strigau în-una, lăbrășii-și gurile: „Trec spaniolii! Trec spaniolii!”. Mîna care o ținea pe dona Clara iulgera mereu. Ea își păstra toțiș echilibrul pe spînărea calului cu viriul piciorului în husa albă, pudrărită cu talc. Brațele lor făceau un arc de cerc admirabil. Un arc ce se putea încoada orișicui de tare lără să se rupă. Don Ramiro nu-i stăbea din ochi pe ambasador. Ce căuta aici? Ce rost are un ambasador într-un oraș de cincii parole ca asta? Desigur năvăl pe cine era a venit. Îl privi cu ură țîgura spînceată, brîzoasă, cu obrăncile stîlăcînd sub fundul monoculului. Și peste câteva ore va trecea în husele la trapez și dona Clara, în jața lui, pe urmă el s-o invite la masa, să-i dea transdărlă, s-o pipăie și să-i arate cele patru cocarde de la reverul hainei primăriei pentru înalte servicii aduse Spaniei. O-ho, dacă n-ar fi cîntî el „Cum se moare la Sevilla!” Făcu o mișcare bruscă și dona Clara se aruncă între piciorarele calior. Arcul perieat al brațelor, supus la o tensiune prea mare, cedase. — A căzu spaniolo! A căzu spaniolo! Piața începu să urle, să se agioteze urciele de cer, să se geamă. Trăsura primarului începură ca un car mortuar ajuns la destinație. Don Ramiro sări ușurel și-și scoase de sub

Schiță de Aurel Călinescu

de subțire la mijloc înălți parea făcută din două buclăi. Femeia ghicise ghindurile înaltului oaspete al orașului și imediat, țîngindu-și degetele, rupse de pe ele cu viriul degetelor cîteva sărutări imageriale pe care le atunecă ambasadorului. Don Ramiro simți că-și împlinea ceva un stîlî în inimă. Acrobata înregistra scurt lungul din mina partenerului, care o făcu să-și piardă puțin echilibrul. Don Ramiro se gîndise tocmai în acel moment că „acolo” asta se pedepșese cu moartea. Dacă ești spaniol, firește. Și aduse subit aminte că tocmai cîtise de curînd o cartă: „Cum se moare la Sevilla”. Acțiunea se petrecea într-una din perlinele orasului pirotic de pașiri și de soare. Îl uluise cît de ușor se prăpădese oamenii acolo. Se murea dintr-o privire, dintr-o strîngere de mînd, dintr-un să-

Sub cupola plutea un aer roșiatic. Din cauza apusului, ziceau unul. Era într-adevăr un apus mort departe, în sîmbrurile cerului și-care-1 singurare se aburindu. Si-au stîrîns mîinile, și-au spus numele mic. Ramiro și Clara! La circ asta conțea; numele mic. Mai țîrziu, un impresar a avut idee să-și anușe publicarea a un film din Spania și că au bătut Malaga chiar din cupa lui Alons al XIII-lea. A început să plutească în jurul lor o atmosferă ciudată. Au prins ceva din volubiilitatea anaduză. Și-au pus rochie cu itanțieri ea, și ei pantaloni negri, cu paltale, răscolți de la genunchii în jos. Au însoțit să execute țentele obișnuite în luptele cu țaurii și și-au cumpărat de la un

